

KUKORELLY ENDRE

Nem arra való

(2018 vége, 2019 eleje)

Az ablaknál áll, néz le
a harmadikról. Nem
sok minden látszik.
Ez-az látszik.

Nem arra való a szeme
annak, akit Hermész
vezet, hogy fura
vidékeket lásson.

Elég nagy a csend, csak az
utcáról hangzik föl ez meg
az. Fémlapáttal tolja le valaki
a havat a járdáról. Ez például.

Az ablakkeretnek dől.
Fekszik igazából.
Aki így
támaszkodik, az erős és fáradt.

Szökik a meleg a szobából.
Melegíti a hátát a szoba.
Maradjon így, gondolja, és
próbál nem mozdulni.

Nem mozog. Még.
Még. Vissza. Visszafelé.
Picsába az egészszel.
Ráesett az egészszre a hó.

Hermész odafigyel
azokra, akiket a túloldalra vezet,
mert látta, ahogy
lehunyták a szemüket.

Egyenletes súrlódás,
fémes hang,
a fém súrolja a
betont. Hermész

nagyon fiatal férfi.
Ha nagyon idős nőkre pillant, elfutja
a szemét a könny.
Kijön egy kevés víz. Csaknem

elfut onnan. Lelkes is,
lélektelen is. A zuhogás
szűri a zajt. Visszatartja, tolja
visszafelé. Fojtja,

lefojtja, ahogy a ketrec-
harcosok egymást.
Most forduljon meg? Illetve
támaszkodjon másképp? Máshoz?

Az autók között kihajigált
karácsonyfák, fehér bundában.
Egyforma fehér bundában állnak
az autók az ablak alatt. A sarkon túl

lapátolnak, innen nem látni. Fura vidékeken
kelnek át azok, akiket Hermész vezet,
de nem látnak semmit abból. Nem látják, mert
sötét van. Nem látják, mert kitakarja előlük

a ház sarka. Egy fekete bőrkabátos fickó
söpri a havat
a kocsijáról. Beszél maga elé.
Egyenletes ütemben fújja ki a párát.